சிலுவைப்பாதைச் சிந்தனைகள்

உள்ளே...

1. சுமந்தேனே சுமப்பாயா..!

2. சிலுவை அன்றும்... இன்றும்...

3. தந்தையே, இவர்களை மன்னியும்!

(மூத்த சகோதரர் இயேசுவின் மன நிலையில்)

ஆக்கம்

சகோ. குழந்தை. பா

(குவனெல்லியன்)

ஆரம்பத்தில்...

முதல்: திவ்ய இயேசுவே! உம்மை ஆராதித்து வணங்கி
உமக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் செய்கிறோம்.

பதில்: அதேனென்றால், உமது பாரமானத்
திருச்சிலுவையை சுமந்து
உலகத்தை மீட்டு இரட்சித்தீர்.

இறுதியில்....

முதல்: எங்கள் மேல் தயவாயிரும் சுவாமி... எங்கள் மேல்
தயவாயிரும்...

பதில்: மரித்த விசுவாசிகளின் ஆன்மாக்கள்
சர்வேசுரனுடைய இரக்கத்தினால் நித்திய
சமாதானத்தில் இளைப்பாறக் கடவன, ஆமென்.

1. சுமந்தேனே சுமப்பாயா..!

முன்னுரை

பாவிகள் நம் பாவச்சுவடுகளை தேய்த்தெடுக்க
பரமன் பயன்படுத்திய கிருமி நாசினி...
இரத்தம்....தன் சொந்த இரத்தம்
கழுவப்பட்ட நமக்கு வாழ்வு..
கழுவிய அவருக்கோ அந்தோ சிலுவைச்சாவு
இதுதான் உலகம்!

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் பாவச்சேற்றில் ஊறிக்கிடந்த நம் மனித இனத்தை மீட்டெடுக்க கழுவியெடுக்க
இறைவனே மனிதனாய் உருவெடுத்து மாசற்ற மரியின் மகனாய் பிறந்தார் இவ்வுலகில்.
பாவம் தவிர மற்ற அனைத்திலும் மனிதர் போல் வாழ்ந்தார்.
பாவிகள் நம்மை மாற்ற பலவித புதுமைகளையும், புண்ணிய வார்த்தைகளையும் வெளிப்படுத்தி
தன் வார்த்தைகளை வாழ்ந்து காட்டி நாம் புண்ணியர்களாய் வாழ உதவி செய்தார்.
செய்த உதவிகளை அற்புதங்களை அனுபவித்துவிட்ட நாம் அவருக்கு என்ன கொடுத்தோம்...?
பணமா.. பொருளா.. இல்லை நம் உயிரையா..? ஒன்றும் இல்லை. அவரை நன்கு அனுபவித்த
நமக்கு வாழ்வு.. அவருக்கோ அந்தோ சிலுவைச்சாவு..!

நாம் உதவி செய்வோர்க்கு உபத்திரவம் செய்யும் நம் மனித புத்தியைக் காண்பித்து விட்டோம்.

ஆனால் அவர்... உபத்திரவம் செய்தவர்களை உளமாற மன்னித்து, மறந்து

தன் தெய்வீகத் தன்மையைக் காட்டிவிட்டார்.

மனித இனமே...

உண்மையில் சிலுவையில் அறையப்பட வேண்டியது யார்?

நாமா..? இயேசுவா..?

மனச்சாட்சியிடம் கேட்டுப்பார்.. விடை கிடைக்கும்.

இறைமகன் பயணித்த கல்வாரிப்பாதை மலர்களால் நிரப்பப்பட்டதென்று எண்ணுகிறாயோ..!

சென்று பார்.. மலர்களா முட்களா என்று உனக்கே தெரியும்..

இந்தப் பயணம் ஒரு இன்பப் பயணமல்ல.. மாறாக துன்பப் பயணம்..!

சிரித்துக் கொண்டு செல்லும் பயணமல்ல..

மாறாக சிந்தித்துக் கொண்டு செல்லும் பயணம்..!

இது கற்களும் முட்களும் நிறைந்த கரடு முரடான பயணம்..!

நாம் பண்ணிய பாவங்களுக்குப் பரிகாரப் பயணம்.. ஆம்..

இதுதான் சிலுவைப்பயணம்..!

பாவமே செய்யாத பரமன் தயாராகி விட்டார்.. சுமைகளோடு பயணிக்க...

பாவம் மட்டுமே செய்த நாம் தயாரா..?... அதே சுமைகளோடு பயணிக்க..!பரமன் இயேசுவுக்கு பழக்கமாகிவிட்டது.. சுமந்து... சுமந்து..!

பாமரன் உனக்கு இது முதல் தடவைதான்...

முடியுமா அவர் பின் தொடர..!

முடிந்தால் அவர் பின் செல்... இல்லையென்றால்

முயற்சி செய்!

புறப்படுவோமா..!

முதல் நிலை

உயிர் அளித்தவனுக்கே உயிரை எடுக்க ஒரு தீர்ப்பு

சாக்கடையில் கிடந்தவனை – நல்

சாலையில் ஏற்றியவனுக்கு பரிசு

சவுக்கடி…40க்கு ஒன்று குறைய..

உமிழ்நீரால் குணமாக்கியவருக்கு கிடைத்த சிறப்புப் பரிசு

உமிழ்நீர்க் குளியல்.

சீரழிந்து கிடந்தவனை

சீர்படுத்தியவர்க்கு கிடைத்த மகுடம்.. முள்முடி

செங்கோலோ சிலுவை மரம்.

நன்மை மட்டுமே செய்தவருக்கு

நல்ல தீர்ப்பு… சிலுவைச்சாவு.

பாவம் ஒரு பக்கம் பழி ஒரு பக்கம்.. என்ன கொடுமை இது..

அன்றும் இதுதான்.. இன்றும் அதுதான்

சற்று வித்தியாசமாக…

நீயும் நானும் எப்படி..?

தீர்ப்பு பெற்றவரா.. இல்லை தீர்ப்பு கொடுத்தவரா..

சிந்திப்போமா…

செபம்

எங்களுக்காக தீர்ப்பிடப் பட்ட இயேசுவே! நன்மை மட்டுமே செய்த உமக்கு நன்றி மறந்தவர்களாய் நாங்கள் தீர்ப்பிட்டோமே.. அதற்காக மனம் வருந்துகிறோம். இனியாவது செய்நன்றி மறவாது பிறர்க்கு நன்மை செய்ய எங்களுக்கு வரம் தாரும்.. ஆமென்.

இரண்டாம் நிலை

மனிதனின் பாவ மூட்டைகள் மாபரன் மீது சுமத்தப்படுகிறது..

பாரச்சிலுவையாய்..

இதோ..

உண்மை பேசியவருக்கு இறுதி ஊர்வலம் ஆரம்பம்...

சிறு பிள்ளைகள் ஏறி விளையாடிய

தோளில் சிலுவை மரம்!

இறைத்திட்டத்தை முழுமையாக்க

மனத்திடம் கொண்டவராய்.. முன் செல்லும் மனிதர்...

வாங்கி உண்ட வயிறுகளெல்லாம்

வழிதோறும் பார்க்கிறது வேடிக்கை..

வழி நெடுக துணி விரித்தவர்களெல்லாம் – இன்று

விழியின்றி நிற்கிறார்கள்..நெடுமரங்களாய்...

கூடவே இருந்தவர்கள் கூக்குரலிட்டு கத்தினாலும்

கேட்காதவர்களாய் வெகு தொலைவில்...

சுமக்கத் தகுதியில்லை...சுமக்கிறார் பரமன்!

சுமக்க வேண்டும் – ஆனால் சுமக்க மறுக்கின்றோம்

நீயும்.. நானும்..சிந்திப்போமா..?

செபம்

எங்களுக்காகப் பாரச்சிலுவை சுமந்த இயேசுவே! எங்களின் சுய நலத்திற்கு உம்மைப் பலியாக்கிவிட்டதை

நினைத்து மனம் வருந்துகிறோம். இனியாவது,

எங்கள் பாரங்களை பிறர் மேல் சுமத்தாமல், நாங்களே

சுமந்து செல்ல வரம் தாரும்.. ஆமென்.

மூன்றாம் நிலை

முதல் எடுப்பே முடியவில்லை...

முள்முடி மன்னனுக்கு..விழுகிறார் கீழே..

பதம் பார்க்கும் கற்கள் ஒரு புறம்
புயம் அழுத்தும் பாரச்சிலுவை ஒரு புறம்..
பாரம் பலமிழக்கச் செய்துவிட்டது
நிலை தளர்ந்து விழுகிறார் ஈசன்
மறை கழன்று அடிக்கிறார்கள் நீசர்கள்!
தரையும் தலையும் அழுத்தமாய் முத்தமிட
கொப்பளித்து வரும் குருதிகள் முள்முடியால்...
முடக்குவாதமுற்றவனை குணப்படுத்தியவர் – இன்று
முடங்கிக்கிடக்கிறார் எழ முடியாமல்...
இறைத்திட்டம் பாதிக்கட்டத்தில் முடியக்கூடாது என்று
பலம் திரட்டி எழுகிறார் மீண்டும் நடக்க..
வேடிக்கையே வாடிக்கையென
வரிசையில் நிற்கிறது.. வழக்கம் போல்
மக்கள் கூட்டம்.
விழுந்தாலும் எழ நினைக்கிறார் இயேசு
நம்மால் முடியுமா..?.... விழ வைப்பதைத் தவிர..!
சிந்திப்போமா...

செபம்

அன்பு இயேசுவே! என் பாவங்களால் உம்மை கீழேவிழ வைத்ததற்காக மனம் வருந்துகிறேன். இனியாவது எவரையும் விழ வைக்காது, நற்செயல் புரியும் கருவியாக மாறிட வரம் தாரும்.. ஆமென்.

நான்காம் நிலை

தாயின் ஆறுதல்....சேயின் தேறுதல்

வலியினால் விழி பிதுங்கியவரை

வழியில் சந்திக்கிறார் பரமனின் அன்னை!

மகனின் நிலை கண்டு

மனம் பதறுகிறார்... ஆறுதல் கூறுகிறார்...

மகனே...

பத்துமாதம் சுமந்தது நீ

பாரச்சிலுவை சுமக்கத்தானா..

இல்லை... தச்சனால் வளர்க்கப்பட்டதால்

மரம் சுமக்க ஆசையோ..?

பாவம் தவிர வேறு அறியாத இவர்களுக்கு

பாவமே அறியாத நீயா சுமக்கிறாய்...

பார்க்க முடியவில்லை...

பற்றியெரிகிறது என் மனமும்.. வயிறும்..!

இருப்பினும்..

தளர்ந்து விடாதே..!

தந்தையின் திட்டம் முடிவுறும் நேரம்..

முடங்கிவிடாதே... முன்செல்...

முடியும் உன்னால்.

அன்னையின் ஆறுதலை தேறுதலாக்கி

அடி நகர்கிறார் நம் அன்பர் இயேசு.

அன்னையர்களே...

பார்த்தீர்களா.. அன்பின் உச்சக்கட்டத்தை ..!

முன் அனுப்ப முடியுமா.. உங்கள் பிள்ளைகளை

அன்னையின் அதே வார்த்தைகளைக் கூறி..!

பிள்ளைகளே...

நீங்கள்தான் தயாரா...

உங்கள் அன்னையரின் வார்த்தைகளை

மதிக்க.. பின்பற்ற.. முன்செல்ல..சிந்திப்போமா...

செபம்

அன்னையின் ஆறுதல் பெற்ற அன்பு இயேசுவே! நீர் பெற்ற அதே ஆறுதலை நாங்களும் எங்களுடைய துன்பநேரங்களில் பெற்றிட, அன்னையர்களின் அன்பினை முழுமையாக உணர்ந்திட நல்வரம் தாரும்... ஆமென்.

ஐந்தாம் நிலை

சேற்றில் முளைத்த செந்தாமரையாய் சிரேன் ஊர் சீமோன்

வேடிக்கை பார்த்த என்னை

வெடுக்கென இழுத்தனர் படைவீரர்கள்..!

பயந்தே போனேன் ஒரு கணம்..!

நம்மையுமா.. என்று!

தூக்கமுடியாமல் தூக்கிவரும்

தூயவனிடம் எனை நெருக்கி

சிலுவையின் பாதிபங்கை

என் மேல் ஏற்றினர்

ஐயோ.. என்னே வலி...!

முடியவில்லை என்னால் பாதி சுமக்கவே

பாவம் இந்த மனிதன்

பாரச் சிலுவையை எப்படித்தான் சுமந்தாரோ!

இருப்பினும்...

எனக்குள் ஒரு மகிழ்ச்சி!

வாழக்கையில் முதன்முதலில் செய்யும்

உருப்படியான உதவி என்று...

முடிந்தவரை நானும் தாங்கியவாறே முன்சென்றேன்

மனிதா..!

உதவி என்பதை ஏட்டில் படித்து மறந்துவிட்டு

உபத்திரவம் என்பதை மட்டும் உள்வாங்கி

நாள்தோறும் செய்கிறோமே என்று மாறப்போகிறோம்

சிரேன் ஊர் சீமோனாய்.. பிறர்க்கு உதவி செய்ய..!

சிந்திப்போமா...

செபம்

அன்பு இயேசுவே! உதவி தேடி வருவோரை உதறிவிட்டு, உபத்திரவம் நினைத்த தருணங்களை நினைத்து மனம் வருந்துகிறோம்.. இனியாவது, சிரேன் ஊர் சீமோனைப் போல பலன் எதிர்பாராது உதவி செய்திட வரம் தாரும்.. ஆமென்.

ஆறாம் நிலை

வெள்ளைத் துணியுடன் வெரோனிக்கா

அன்பிற்கு அணை போட முடியுமா...

அதான்.. அடித்துக் கொண்டு வருகிறது

ஒரு சுனாமி வெரோணிக்கா என்ற பெயரில்!

எச்சரிக்கைக் கொடியைத் தகர்த்து எறிந்துவிட்டு

அமைதிக் கொடியைக் கையிலேந்தி

ஆறாய் ஓடும் தம் அன்பனின் செந்நீர்

முகத்தை துடைக்க நினைக்க...

ஐயகோ.. என்ன இது..

பதிந்துவிட்டதே பரமனின் முகம் – என்று

பதறி அழுகிறாள்.. பாசமலர் வெரோணிக்கா

பெண்ணடிமை காலத்தில் இப்படியும் ஒரு

பெண்ணா.. இவள் யார்..!

எங்கிருந்து வந்தது இத்துணைத் துணிவு...

நவீண காலத்து நங்கைகளே..

உங்களில் யார்தான் வெரோணிக்கா..

ஆண்களே...

அந்த நங்கைக்கு இருந்த தைரியம்

உங்களுக்குத்தான் இருக்கிறதா..!

சிந்திப்போமா...

செபம்

அன்பு இயேசுவே! நாங்கள் வாழும் இடங்களில் எத்தனையோ துன்பப்படும் உள்ளங்கள் இருந்தாலும் ஒரு ஆறுதல் வார்த்தைக் கூட சொல்லாது கண்டு கொள்ளாமல் இருந்த அனைத்து தருணங்களை நினைத்து மனம் வருந்துகிறோம்.. இனியாவது வீரமங்கை வெரோணிக்கா போல நாங்களும் பிறரின் துயர் துடைக்க நல் வரம் தாரும்.. ஆமென்.

ஏழாம் நிலை

பாரம் படுக்க வைத்துவிட்டது.. இரண்டாம் முறையாய்...

சுமையின் அழுத்தம்...

இமைகளின் நெருக்கம்!

கரங்களோ தயக்கம்...

கால்களோ நடுக்கம்!

உரசிவிட்டார் தாய்மண்ணை

உணர்ச்சியின்றி இரண்டாம் முறையாய்..!

இப்போதாவது இரக்கமுண்டா படைவீரர்களுக்கு...

இல்லை.. இல்லவே இல்லை…

சவுக்குகள் விளையாடுகிறது

சதைகள் பிய்த்துக் கொண்டு வருமளவுக்கு..!

சரீர வலி பொறுக்காமல்

சத்தம் இடுகிறார்… ஐயோ என்று..!

சவுக்கடிகளை குறைத்துக் கொள்ள

சாய்ந்த உடலை நிறுத்த முயற்சிக்கிறார்

முன்குறித்த திட்டத்தை முழுமையாக்க..!

மானிடா…

ஒரு முறை விழுந்தாலே

ஒடுங்கி விழும் நமக்கு

மறுமுறை விழத்தான் மனம் வருமா…

இல்லை.. விழுந்தால் எழத்தான் முயற்ச்சிப்போமா…

சிந்தித்துப்பார்…

செபம்

அன்பு இயேசுவே! சாதாரணமாக தடுக்கி விழுந்தாலே எழச் சங்கடப்படும் எங்களுக்கு உமது முயற்சியும் எழுச்சியும் ஒரு பாடமாக அமைய வரம் தாரும். ஆமென்.

எட்டாம் நிலை

ஆறுதல் கூற வந்தவர்களுக்கே ஆறுதல்..!

வேடிக்கை கூட்டத்திலும் பெண்

வேங்கைகள் சிலர்..!

என்ன ஆச்சரியம்…

ஓ.. இவர்கள்தான் செய்நன்றி மறவாதவர்களோ..!

அதனால்தான் ஆறுதல் சொல்ல வந்திருக்கிறார்களோ..!

ஆனால் ஒரு முரண்பாடு அங்கே…

ஆறுதல் சொல்ல வந்தவர்களுக்கே ஆறுதல்

அளிக்கிறார் அன்பர் இயேசு!

அழுதது போதும் எனக்காக...

அழுவீர்களா உங்களுக்காக... உங்கள் பிள்ளைகளுக்காக...

பச்சை மரமே சாய்க்கப்பட்டுவிட்டது...

பட்டமரத்தின் கதி என்னவோ..!

மனித குலமே..

நன்றியுள்ளவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்

நம்மிலும் – ஆனால்

இன்று இருக்கிறோமா...

சிந்திப்போம்!

செபம்

ஆறுதலாம் இறைவா! நீர் செய்த நன்மைகளை நினைத்துப் பார்த்து உமக்கு ஆறுதலாவது கூறலாமே என்று முன் வந்தார்கள் எருசலேம் பெண்கள். ஆனால் நாங்கள், நீர் செய்த நன்மைகளை மறந்தவர்களாய் நன்றி கெட்டவர்களாய் இருக்கின்றோம்.. அதற்காக மனம் வருந்துகின்றோம்..! மனம் மாற உம் அருள் வேண்டுகிறோம்.. ஆமென்.

ஒன்பதாம் நிலை

குறையாத சுமைகள்.. குன்றிய உடல்...

விழுகிறது மூன்றாம் முறையாய்!

இறைத்திட்டம் நிறைவேற்ற

திக்குமுக்காடி சென்றவர்க்கு

திடீர் சருக்கல்..

சரீரம் சரிந்துவிட்டது மூன்றாவது முறையாய்..!

தாய்மண்ணின் முத்தம்

தடித்த முட்களை அழுத்த...

தலைவனின் மூளை பதம் பார்க்கப்படுகிறது!

கிழிந்த உடல்கள் சூடான தரையில் ஒட்டிக்கொள்ள

சுருக்கென்று சுருண்டுவிட்டார் சுமைதாங்கி..!

காலம் கூடி வரவே...

கடவுளின் திட்டத்தை நிறைவாக்க – இரத்தக்

கண்ணீருடன் மெல்ல

எழுகிறார் – சொல்ல முடியாமல்..!

யாருக்கு வரும் இந்த தைரியம்..!

சிறுதுன்பம் வந்தாலே

நொடிந்து விடும் நாம்...

தொடர்ந்து வரும் வீழ்ச்சியில்

எழவாப் போகிறோம்...

அந்த சிலுவை மனிதன் போல..!

சிந்தித்துப்பார்...

செபம்

விடாமுயற்சியின் வித்தகரே எம் இறைவா! இறைத்திட்டத்தை முழுமையாக்க மூன்று முறை விழுந்தாலும் எழுந்து சென்ற உம் விடாமுயற்சியை நினைத்து வியக்கிறேன். துன்பம் என்றாலே துவண்டு விடும் எங்களுக்கு உமது விடா முயற்சி ஒரு நல் பாடமாக அமைய வரம் தாரும்.. ஆமென்.

பத்தாம் நிலை

அவமானத்தின் உச்சக்கட்டம் நிர்வாணம்..

ஏற்றுக் கொள்கிறார் இயேசு

கடும் வெயிலில் தத்தித் தத்தி
கல்வாரி வந்தவரை
சிலுவையை இறக்கிவிட்டு
சிறுமனிதாபிமானமும் இன்றி
சிவந்த உடலில் ஒட்டியிருந்த
சிவப்புத்துணியை..!
மானத்தைக் காத்த
மறைப்புத் துணியை உரிந்து விட்டார்கள்..!
என்ன கொடுமை!
மேலாடை கொடுக்கச் சொன்னவர்க்கே – சிறு
நூலாடை கூட இல்லை... இருப்பினும்
தாங்கிக் கொண்டார் அவமானத்தை !
அன்றைய நிர்வாணம்
பெரும் அவமானம்..!
இன்றைய நிர்வாணம்
தரும் வருமானம்..!
கைக்குட்டையை ஆடைக்குள்
வைத்த காலம் போய்..
கைக்குட்டையே ஆடையாய்
மாறிய காலம் வந்துவிட்டது..!
எந்தக் காலத்தில் நாம்...?

நிர்வாணம் என்பது உடல் ஆடையில்
மட்டும்தானா...?
உனது சுயநலத்திற்காக – பிறரின்

அமைதி எனும் ஆடையைப்

பிடுங்கிக் கொண்டாயே...

இதுவும்தானே நிர்வாணம்..!

ஆறறிவு ஜீவி

அம்மனமாய் வீதியில் நிற்க..!

நான்கறிவு ஜீவிக்கு

நயமான சில்க் உடை நடுவீட்டில்!!!

என்ன கொடுமை.. எங்கே நீதி..?

இரண்டிருந்தால் ஒன்று கொடு – இது

பிறர்நல வார்த்தை..!

இரண்டிருந்தாலும் இல்லையென்று சொல் – இது

சுயநல வார்த்தை...

இவற்றில் உனது வார்த்தை எப்படி..சிந்திப்பாயா..!

செபம்

அன்பு இயேசுவே! ஆடை அளிக்க முன்வந்த உம்மையே நிர்வாணப்படுத்தி நிந்தித்த எங்களின் இழிநிலையை நினைத்து மனம் வருந்துகிறோம். இனியாவது, நாங்கள் பிறரை, அவர்களின் அமைதி எனும் ஆடையை உரிந்து அவமானப்படுத்தாமல் அன்பு எனும் ஆடையைப் போர்த்தி பிறர் நலம் பேண வரம் தாரும்.. ஆமென்.

பதினொன்றாம் நிலை

பச்சைமரத்தில் பதிக்கப்படுகிறது.. பயங்கரமான ஆணிகள்

சிவந்த குருசினை சீராகப் படுக்கவைத்து

நிர்வாணமாய் நின்றவரை

நிரந்தரமாய் படுக்க வைக்கும் நோக்கில்

சிலுவையில் சேர்த்து வைக்க..

வலு கொண்ட சுத்தியலும் ஆணிகளும்

வலுவற்ற மனிதரின் கை கால்களில்

குழி பறித்து விளையாட

ஊற்றெடுக்கிறது குருருதிகள் பல.

அந்தோ மனிதன்...

அலறுகிறார் வலி தாங்க முடியாமல்..!

தேவையா இவருக்கு...

குத்தப்பட வேண்டியது யார்..?

நீயும் நானும்தானே...

அன்று பெருத்த ஆணிகள் குத்தின..!

இன்று வார்த்தை ஆணிகள் குத்துகின்றன..

அன்றும் இன்றும் குத்தப்படுவது

அடுத்தவர்கள்தான்...

அப்படியானால் குத்துவது யார்..? கண்டுபிடி...

துப்பு வேண்டுமானால்

முகக்கண்ணாடியின் முன் போய் நின்று பார் !

விடை கிடைக்கும்..!

செபம்

அன்பு இயேசுவே! அன்று கூறிய ஆணிகளால் உம்மை குத்திய நாங்கள் இன்று எங்கள் தீய வார்த்தைகளால் பலரைக் குத்திக் கொண்டு இருக்கிறோம். இதற்க்காக மனம் வருந்துகிறோம்.... இனிமேலாவது எங்கள் வார்த்தைகள் பிறரைக் குத்தும் ஆணிகளாக இல்லாமல் நல்மருந்தாய் அமைந்திட அருள் புரியும்.. ஆமென்.

பன்னிரெண்டாம் நிலை

விதை மடிந்து விட்டது... விருட்சமாவதற்கு

குற்றமற்ற மனிதர்
குருசினில குருதி சிந்த
தொங்குகிறார்...
தொடங்கிய பணியை முடித்து வைக்க..!
படைப்புகளுக்கே பொறுக்கவில்லை
பரமன் படும் வேதனை
கதிரவன் ஒளி இழந்துவிட்டான் நண்பகலில்...
இடியும் மின்னலும் அலறுகின்றன...
இறைமகனுக்கா இந்நிலை என்று !
திருப்பீடத் திரையே இரண்டாக
கிழிந்துவிட்டது – மறைப்பதற்கு இனி
ஒன்றுமில்லை என்று..!
கரியவனின் ஆட்டம் கலைகட்டத்
தொடங்கிவிட்டது...
பாவம் தூய மனிதன்..!
கடைசி மூச்சினைப் பிடித்துக் கொண்டவராய்
கடவுளே கை விட்டாயே என்று
கதறுகிறார் மனித வலுவின்மையால்..!
இந்நிலையிலும் கூட...
திருந்தா திருடனின் ஏச்சினை ஏற்றுக் கொண்டு
திருந்திய கள்வனுக்கு விண்வாழ்வு அளிக்கிறார்...
தன்நிலைக்குக் காரணமானவர்களை
தயை கூர்ந்து மன்னிக்கிறார்...
அப்பப்பா...
மரண வேளையிலும்

மன்னிக்கும் மனமா…

எவருக்கு வரும் இந்த

துனிச்சல் நிறைந்த மனசு!

வாழ்வு தரும் தண்ணீருக்கே

வறண்ட நிலை..!

வாய்விட்டு கேட்டுவிட்டார்

தண்ணீர் என்று..!

வழங்கினார்கள் புளித்தக்காடியை

புத்தி கெட்ட கயவர்கள்..!

இனியும் தாங்காது என எண்ணி

இறைவன் கொடுத்த ஆவியை

இறைவனிடமே கொடுத்துவிட்டார்

தந்தையே உம் கைகளில் என்

ஆவியை ஒப்படைக்கின்றேன் என்று..!

நண்பா…

உனக்காக எனை இழந்தேன்

எனக்காக நீ எதை இழப்பாய்..!

பொன்னா..! பொருளா..!

இரண்டும் வேண்டாம்!

உன்னை இழ…

அது போதும் எனக்கு!

இழந்தேனே இழப்பாயா..!

செபம்

அன்பு இயேசுவே! எங்கள் பாவங்களால் உம்மைக் கொன்றதற்காக மனம் வருந்துகிறோம். இழப்பதில்தான் நிறைவு

உண்டு என்று நீர் வாழ்ந்து காட்டிய வழியில் நாங்களும் வாழ எங்களையே இழக்க வரம் தாரும்.. ஆமென்.

பதிமூன்றாம் நிலை

தாயின் மடிதான் உலகம்

குருதியும் நீரும்
பீறிட்டு வந்த உடல்
இறக்கி வைக்கப் படுகிறது
இறை அன்னையின் மடியில்.
உயிரோடு மடியில் விளையாடிய
குழந்தையை...
உயிரற்ற நிலையில் மடியில் சுமக்கும் போது
எந்தத் தாய்க்குத்தான் வராது கண்ணீர்..!
வந்தது இந்த அன்னைக்கும்...
ஆனால் இது
அல்லல் கண்ணீர் அல்ல...
ஆனந்தக் கண்ணீர்.
தான் கொடுத்த தாய்ப் பாலை
தன் மகன் – இத்
தரனிக்கே இரத்தமாய்
தந்துவிட்டதை எண்ணி
அக்களிப்பு அடைகிறாள்
அளித்த பால் வீணாக வில்லையென்று..!
கருவறையில் இருந்து
கல்லறைவரை – பல
வியாகுலங்கள் அனுபவித்தாலும்
விட்டுவிடவில்லை இறைத்திட்டத்தை

மாறாக...

தாயும் சேயும் சேர்ந்து

முடித்து வைக்கின்றனர் முழுமையாக!

இந்தத் தாய்....

ஆண்டவரின் அடிமையென்று

அவரின் வார்த்தைகளை

உள்வாங்கியவளாய் இருந்ததால் தான் – இன்று

அனைவருக்கும் தாய்!

இளைஞனே..

என் அன்னை ஊட்டிய பால்

எனக்கு வீரத்தை தந்தது....

விடா முயற்சியைக் கற்றுத் தந்தது....

துன்பத்தை துணிவுடன்

தும்சம் செய்ய சக்தி கொடுத்தது...

இறுதியில்

வெற்றியும் தந்தது

உனக்கும் ஒரு தாய் தானே

பாலூட்டினாள்..!

கற்றுக்கொண்டாயா வீரத்தை....

விடாமுயற்சியை...

துன்பத்தை எதிர்கொள்ளும் சக்தியை

என்னைபோல் வெற்றி பெறுவதற்கு!

எங்கோ ஒரு குரல்...

இயேசுவே உண்மையான இறைமகன்!

நல்ல மனிதன்..!

கேட்டுவிட்டாள் என் அன்னை

அகம் மகிழ்கிறாள்...

சும்மாவா சொன்னார்கள்...

ஈன்ற பொழுதினும் பெரிதுவர்க்கும் தன்மகனைச்

சான்றோன் எனக் கேட்டதாய்!

தம்பி..

என் அன்னையை கேட்க வைத்துவிட்டேன் நான்

சான்றோன் என்று!

உன் அன்னையை கேட்கச்

செய்தாயா – அதே வார்த்தையில்!

என்று கேட்கப் போகிறாள் உன் அன்னை...

நீ சான்றோன் என்று!

செபம்

அன்பு இயேசுவே! உம் தாய் ஊட்டிய பாலுக்கு அதன் பலனை நீர் பெற்றுத் தந்துவிட்டீர். ஆனால் நாங்கள் என்று பலன்தரப் போகிறோம் எங்கள் தாய் ஊட்டிய பாலுக்கு... வரம்தாரும் இயேசுவே... ஆமென்.

பதிநான்காம் நிலை

ஆறடி நிலம் கூட சொந்தமில்லை அடக்கம் செய்கிறார்கள் அடுத்தவர் கல்லறையில்..!

அன்னையின் மடியில் அன்புடன்

அமர்த்தப்பட்டவர் – கீழ் நோக்கி

இறக்கப்படுகிறார்

இறுதி சடங்கிற்காக!

பிறப்பிலும் சரி

இறப்பிலும் சரி

எல்லாமே இரவல்தான்!

வானத்துப் பறவைகளுக்கு

வாழிடம் உண்டு – தந்திர

நரிகளுக்கு பதுங்கு குழிகள் உண்டு

மானிட மகனுக்கோ

தலைசாய்க்கக்கூட சொந்த இடமில்லை

நிறைவேறிவிட்டது

இந்த வார்த்தைகள்!

இறைதிட்டத்தை முடித்துவிட்டு

திருப்தியாக உறங்குகிறார் அந்த மனிதன்..!

ஆனால்...

திட்டமே தெரியாமல்

தினமும் உணவுண்டு

திருப்தியாக உறங்குகிறான் இன்றைய இந்த மனிதன்..!

இவர்களில் நீயும் நானும்...எந்த மனிதன்!!! விடை தேடுவோமா..!

செபம்

அன்பு இயேசுவே! இறைத்திட்டத்தை அறிந்து அதை முழுமையாய் நிறைவேற்றிய உம்மை எண்ணி வியக்கிறேன். நாங்களும் எங்கள் வாழ்க்கையில் இறைத்திட்டத்தை அறிந்து செயலாற்ற, முழுமையாக்க நல் ஆற்றலைத் தந்தருளும்... ஆமென்.

இறுதி செபம்

அன்பு இயேசுவே! பாவமே அறியாத நீர், எங்கள் பாவங்களைச் சுமந்து, பாடுபட்டு, மரித்தீரே...உமக்கு எப்படி நன்றி கூறுவது என்றே எங்களுக்குத் தெரியவில்லை...உமது பாடுகளையும் மரணத்தையும் தியானித்த நாங்கள், நீர் எங்களுக்கு விட்டுச் சென்ற படிப்பினைகளை பின்பற்ற, பாடுகளும், மரணங்களும் உயிர்ப்பிற்கே என்பதை உணர அருள் புரியும்! ஆமென்.

2. சிலுவை அன்றும்... இன்றும்...

முன்னுரை

சிலுவை மனிதனோடு பயணிக்கலாமா! வேண்டாமா! என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் அன்பு உள்ளங்களே!

சுயநலத்தாலும், பலவித அச்சத்தாலும் ‘பயணிக்க வேண்டாம்’ என்ற எதிர்மறைச் சிந்தனையைத் தூண்டும் சிந்தனைக்கு இடம் கொடாமல் பொதுநலம், துணிச்சல் மற்றும் விடாமுயற்சி என்ற நேரிய சிந்தனைகளோடு ‘பயணிப்பேன்’ என்று வீரநடைபோட இப்போது உங்களை அன்புடன் அழைக்கிறேன்.

நான் உங்களை கட்டாயப்படுத்துகிறேன் என்று தயவு செய்து நினைக்கவேண்டாம்.

கிறிஸ்தவர்களாகிய உங்களுடைய உயரிய கடமையைத் தான் சற்று நினைவூட்டினேன்.

பெற்ற நன்மைகளுக்கு நன்றிக் கடன் செலுத்த மீண்டும் ஒருமுறை வாய்விட்டு அழைக்கிறேன்.... வாருங்கள்...

அன்று.... இயேசுவுக்கு சிலுவை – நாம் நன்றி மறந்ததால்!

இன்று.... இயேசு போன்ற நல்ல மனிதர்களுக்கு மற்றும் நல்ல படைப்புகளுக்குச் சிலுவை – நாம் மீண்டும் நன்றி மறந்ததால்!

அன்பிற்குரியவர்களே!

இதுவே நல்ல தருணம்... இவ்வளவு நாட்கள் நன்றி மறந்த நமக்கு இந்தப் பயணம் ஒரு நல்ல வாய்ப்பு!

வாருங்கள் புறப்படுவோம்... நன்றி மலர்களை சிலுவை நாயகனின் கல்வாரிப் பாதையில் தூவிட...

முதல்நிலை

மறைக்கப்பட்ட அநீதி

மறுக்கப்பட்ட நீதி
மறைக்கப்பட்ட அநீதி
நடந்தேறியது
பொறாமை எனும் தீயினால்....
சுயநலம் எனும் பேயினால்....
அன்றும்...
இன்றும்...

செபம்

அன்பு இயேசுவே! எங்களுடைய சுயநலத்தாலும், பொறாமையாலும் எம் அயலாருக்கு அநீதி இழைத்த தருணங்களுக்காக மன்னிப்பு வேண்டுகிறோம். மனம் மாற அருள் வேண்டுகிறோம். ஆமென்.

இரண்டாம் நிலை

பாரச்சிலுவை பாவமற்றவன் மேல்....

பண பலம்...பதவி பலம்
விலைபேசியது தண்டனையை
பாவமற்றவனிடம்....
வழுக்கட்டாயமாக்கியது சுமையை
மாசற்றவன்மேல்..
சுமக்க வேண்டியவன் தப்பிவிட்டான்..
சும்மா இருந்தவன் மாட்டிக்கொண்டான்!
அன்றும்... இன்றும்...

செபம்

அன்பு இயேசுவே!

எங்களுடைய பண பலத்தாலும், பதவி பலத்தாலும் நாங்கள் சுமக்க வேண்டிய தண்டனையை ஒன்றும் அறியாத மக்கள்மேல் சுமத்தி, தப்பிக்க நினைத்த தருணங்களுக்காக மனம் வருந்துகிறோம். மனம் மாற உம் அருள் வேண்டுகிறோம். ஆமென்.

மூன்றாம் நிலை

சுமை சுருண்டுவிழச் செய்தது.... முதன் முறையாய்...

வேதனைகள் பல தாங்கி
முன்செல்ல நினைப்பவனை
எடுத்த எடுப்பிலேயே
காலை வாரிவிட்டது சுமை!
வலி அவனுக்கு...
சந்தோசம் உனக்கு...
அன்றும்.... இன்றும்....

செபம்

அன்பு இயேசுவே! எங்களுடைய வீண் சுயமகிழ்ச்சிக்காக கஷ்டப்படுபவர்களை மீண்டுமாய் கஷ்டப்படுத்தி கீழே விழ வைத்ததற்காக மன்னிப்பு வேண்டுகிறேன். மனம் மாற அருள் வேண்டுகிறேன்.

நான்காம் நிலை

தாய்பாலும், இரத்தமும் சந்திக்கிறது...

ஆபத்தில் அருகில் இருப்பவன் நண்பன்...

இது நிர்மூலமாகிவிட்டது!

ஆறடி நிலம் வரை அருகில் இருப்பவள் அன்னை...

இது நிறைவேறியது

அன்றும்.... இன்றும்...

செபம்

அன்பு இயேசுவே! உன்னோடு பழகியவர்கள் உன் ஆபத்து நேரத்தில் ஓடிவிட்டார்கள். ஆனால் பெற்ற அன்னை இறுதிவரை உனக்கு ஆறுதலாக இருந்து தைரியம் அளிக்கிறார். தாயின் அன்பு இதுதான் என்பதை நாங்களும் உணர்ந்து வாழ அருள்புரியும். ஆமென்.

ஐந்தாம் நிலை

அறியாமல் அறிந்து செய்த உதவி

உடன் உண்டு குடித்தவன்

உதவக் காணோம்...

பலன் பெற்றவன்

பயந்து ஒதுங்கி நிற்கிறான்...

அடையாளம் தெரியாதவன்

உதவி செய்கிறான்!

அன்றும்... இன்றும்...

செபம்

அன்பு இயேசுவே! எங்கள் அருகாமையில் உள்ளவர்களிடம் பலன்கள் பல பெற்று அவர்கள் துன்பப்படும்

போது ஓடி ஒளிந்து கொள்கிறோம். பிரச்சினை வருமே என்று பயந்து ஒதுங்குகிறோம். மன்னித்தருளும் இயேசுவே! மனம் மாற அருள்புரியும். ஆமென்.

ஆறாம் நிலை

தென்றல் புயலானது

பின் விளைவுகள் பற்றிய
பயம்... சுயநலம் – இவை
கண்டு கொள்ளா தன்மையை வளர்க்கும்
காரணிகள்....
காரணிகளை தகர்த்தெறிந்தார்கள்...
வரலாற்றில் வெற்றி பெற்றார்கள்...
வெரோணிக்காவாய்!
அன்றும்.... இன்றும்....

செபம்

அன்பு இயேசுவே! பின் விளைவுகளுக்குப் பயந்து, சுய நல எண்ணத்தோடு, அருகில் அவதிப்படுவோர்க்கு உடல் நலமற்றோர்க்கு குறைந்தபட்ச முதல் உதவியாவது செய்யாமல், கண்டுகொள்ளாமல் இருந்த தருணத்திற்காக மனதார வருந்துகிறேன். மனம் மாற அருள் வேண்டுகிறேன். ஆமென்.

ஏழாம் நிலை

மீண்டும் ஒரு முடக்கம்!

வலிகள் தாங்கி... வலிகள் தாங்கி
இதயம் வலு பெற்றாலும்...
தேகம் நலிவுற்றுவிட்டது...

இரண்டாம் முறையாய்...

கால்கள் முடங்கி விட்டது...

கல்லறையோ நெருங்கிவிட்டது...

நன்மைக்காக நடந்து சென்றால்

சகஜம்தான்!

அன்றும்.... இன்றும்....

செபம்

அன்பு இயேசுவே! நன்மைக்காகப் போராடிய உனக்கு விழுதல்களும், வலிகளும்தான் மிச்சம். இன்றும் நன்மைக்காக போராடிக்கொண்டிருக்கும் நல்லவர்களுக்கும் அதேநிலைதான்! நல்லவர்களை நன்மையான பாதையில் நடக்கவிடாமல் தடுத்த தருணங்களுக்காக மனம் வருந்துகிறோம்! மனம் மாற அருள் வேண்டுகிறோம். ஆமென்.

எட்டாம் நிலை

பெண்களுக்கே உரிய நற்பண்பு ஆறுதல்!

ஆறுதலுக்கு பெயர் போனவர்கள்...

கண்ணீரைப் பகிர்ந்து கொள்பவர்கள்...

துன்பத்தில் துணை நிற்பவர்கள்...

தாயாக... மனைவியாக...

மாமியாராக.... சகோதரியாக....

தோழியாக...

எந்நிலையினரானாலும்... பெண்களாய்!

அன்றும்.... இன்றும்....

செபம்

அன்பு இயேசுவே! எருசலேம் பெண்கள் உமக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூற, உன் கண்ணீரைப் பகிர வந்ததை

நினைத்து மெச்சுகிறோம். இக்காலப் பெண்களும் அவர்களைப் போன்றுதான் என்று நாங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் நினைக்க, அவர்களும் அப்படி நடக்க, வரம்தாரும். வாழக் கற்றுத்தாரும். ஆமென்.

ஒன்பதாம் நிலை

உச்சக்கட்ட தடுமாற்றம்... மூன்றாம் முறையாய்!

இலக்கு நெருங்கிவிட்டது... உடல்
இயக்கமோ இயங்க மறுக்கிறது...
இருப்பினும்...
விடாமுயற்சி வெற்றிக்கு
அறிகுறி...
முடங்க நினைத்தால்
வெற்றி கேள்விக்குறிதான்...
தொடர்ந்து சென்றால்
அந்த வானமும் வசப்படும்!
அன்றும்.... இன்றும்....

செபம்

அன்பு இயேசுவே!, உம் விடாமுயற்சி உன்னை வெற்றி நடைபோட வைத்தது. நாங்களும் உம்மைப் போல் விடாமுயற்சி யோடு தடைக்கற்களை வெற்றிப்படியாக்கி இலக்கினை நோக்கி முன் செல்ல வரம் தாரும். ஆமென்.

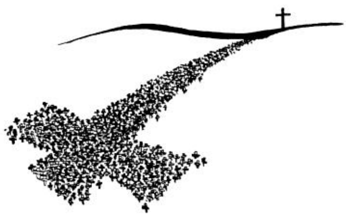

பத்தாம் நிலை

பிறந்த மேனியாய்!

உரிய நினைத்தவர்களுக்கு
உணரத் தெரியாது…
நாம் அந்நிலைக்கு தள்ளப்பட்டால்
எப்படி இருக்கும் என்று!
ஏழைகள் உழைப்பை உரிற்றிவது…
இயற்கை வளத்தை உரிற்றிவது…
எல்லாம் நிர்வாணம்தான்…
அன்றும்…. இன்றும்….

செபம்

அன்பு இயேசுவே! மானம் காத்த ஆடையை உரிந்த, கயநெஞ்சம் படைத்தச் செயலுக்காக மனம் வருந்துகிறோம். மனம் மாற அருள் வேண்டுகிறோம். ஆமென்.

பதினொன்றாம் நிலை

பச்சை மரம் பட்டமரத்தில் அறையப்படுகிறது!

உண்மைக்கு உழைத்த கரங்களுக்குப் பரிசு…
ஆணிகள்…
உண்மையை நோக்கி நடந்த கால்களுக்குப் பரிசு…
ஆணிகள்…
அன்றும்…. இன்றும்….

செபம்

அன்பு இயேசுவே! உண்மைக்காக உழைத்த உம் கை, கால்களுக்கு ஆணிகளைப் பரிசாக அளித்த எங்களின்

இழிநிலைக்கு மனம் வருந்துகிறோம். மனம் மாற அருள் வேண்டுகிறோம்! ஆமென்.

பன்னிரெண்டாம் நிலை

சுடரொளி மறைந்தது

அவல மரணம்...

அன்பு காட்டியதற்கு!

சிலுவை மரணம்...

சிந்திக்க வைத்ததற்கு!

மரணிக்க வேண்டியவன் ஒருவன்...

மரணிப்பவன் இன்னொருவன்!

எல்லாம் நிறைவேறிற்று..!

கல் நெஞ்சர்களாய் நாம்

அன்றும்.... இன்றும்....

செபம்

அன்பு இயேசுவே!, அன்பு செய்து, ஆண்டவனை ‘அப்பா’ என்று அழைக்க வைத்து, நல்ல சிந்தனைகளை எங்களிடம் வளர்த்து விட நினைத்த உமக்கு, நாங்கள் செய்த துரோகத்திற்காக மனம் வருந்துகிறோம். மனம் மாற அருள் வேண்டுகிறோம். ஆமென்.

பதிமூன்றாம் நிலை

அன்னை மடியில் கொஞ்சம் ஓய்வு!

அன்னையின் அன்பை

உணர்ந்ததால்....

அவள் மடியில் கொஞ்சம் ஓய்வு...

பாதுகாத்து விடுவாள் என்று!

அன்னையின் அன்பை

உணராததால்...

முதியோர் இல்ல வாசற்படியில்

நீண்ட வரிசையில்

உறக்கமின்றி..!

நமக்கு செலவாகிவிடுவாள் என்று

நன்றி கெட்ட பிள்ளைகளாய்

நாம்...

நன்றியை எதிர்பாராதவர்களாய்

நம் அன்னையர்...

அன்றும்... இன்றும்...

செபம்

அன்பு இயேசுவே! அன்னையின் அன்பினை உணர மறுத்த தருணங்களுக்காக மனம் வருந்துகிறோம். அவள் மடிதான் சொர்க்கம் என உணர வரம்தாரும். ஆமென்.

பதினான்காம் நிலை

இரவல் கல்லறையில் இறைமகன்!

நூற்றில் ஒருவன்

இருக்கிறான்

அடைக்கலம் தந்திட...

அரிமத்தியா யோசேப்பை போல

அன்றும்... இன்றும்...

செபம்

அன்பு இயேசுவே! உமது பிறப்புக்கும் சரி, இறப்புக்கும் சரி, ஒருசில நல்லவர்களால் அடைக்கலம் தரப்பட்டது. அந்த ஒரு சில நல்லவர்களாய் நாங்களும் எம் அயலாருக்கு உதவிட வரம் தாரும். ஆமென்.

இறுதி செபம்

அம்மையப்பனே இறைவா! உமது திருமகனும் எங்கள் ஆண்டவருமான இயேசுவின் கல்வாரி பாடுகளில் பயணித்து, தியானித்த நாங்கள், ஏதோ வெறுமனே தியானித்துவிட்டு மட்டும் செல்லாமல், அவரின் பாடுகள் மூலம் நாங்கள் கற்றுக்கொண்டதை, அன்றாட வாழ்வில் செயலாற்ற வாழ்ந்து காட்ட வரம் தாரும். ஆமென்.

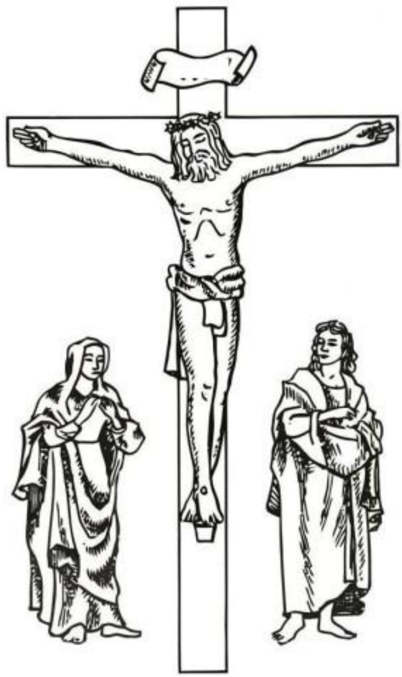

3. தந்தையே, இவர்களை மன்னியும்!

(மூத்த சகோதரர் இயேசுவின் மன நிலையில்)

முன்னுரை

எனதருமை தந்தையே! உம்மை வணங்கி ஆராதிக்கிறேன். உமது திருவுளத்தை நிறைவேற்றி உம்மை மகிமை படுத்துவது மட்டுமே எனது அன்றாட உணவு.

தந்தையே! நீர் விரும்பி படைத்த இந்த மக்கள் மீது நீர் கொண்டுள்ள கொள்ளைப் பிரியத்தை என்னவென்று எடுத்துரைப்பேன். படைத்த அந்த நாளிலிருந்து, இந்நாள் வரை எவ்வளவு அன்பு... கீழ்படியாமையால் அவர்கள் உமதன்பை விட்டு விலகினாலும் தேடித்தேடி உமது அளவற்ற வற்றாத இரக்கத்தின் நதியிலே அவர்களை நனைத்து உமது பேரன்பினால் தேற்றிக்கொண்டே இருக்கிறீர். இறைவாக்கினர்கள், நீதித்தலைவர்கள், அரசர்கள், என்று எத்தனையோபேரை அனுப்பி உமது மக்களை ஆண்டு நடத்தி வந்தீர். இருப்பினும் இம்மக்கள் உணரவில்லை. உம் அளவற்ற அன்பால், பலரையும் அனுப்பி முழுப்பலன் கிடைக்காததால்... உமது அன்புக்குரிய மகன் இயேசுவாம் என்னை, இந்த மக்களை மீட்கும் மெசியாவாக அனுப்பத் திருவுளமானீர்.

தந்தையே, உம் இறைத்தன்மையில் ஊறிக்கிடந்த என்னை மனிதத்தன்மை நிறைந்த அவதாரம் எடுக்கவைத்து பாவிகளின் பங்காளியாய், மூத்த சகோதரனாய் தத்துக் கொடுத்தீர். மாசற்ற அன்னை மரி மடியில் பெறப்பட்டு, எளிய நீதிமானால் வளர்க்கப்பட்டு மனித்தன்மையில் உமது திருவுளத்தை நிறைவேற்ற என்னை உமது கருவியாக்கியதற்காக மிக்க நன்றி அப்பா...

நீர் அனுப்பிய பல இறைவாக்கினர்களைப்போல, நானும் பலவித இன்னல்களை ஏற்றுக்கொண்டேன். உமது வார்த்தைகளை உள்ளபடி எடுத்துரைத்தேன். அதை வாழ்ந்தும் காட்டினேன்.

கூட இருந்தவர்கள் முதல் கூடி இருந்தவர்கள் வரை எல்லாருக்கும் நான் எதிரியானேன்.

ஒருவன் காட்டிக் கொடுக்கிறான்... ஒருவன் மறுதலிக்கிறான்... பலர் பொய்க் குற்றச்சாட்டுகளால் உம்மை நான் நிந்திக்கிறேன் என்று கூறி அநியாயத் தீர்ப்பளித்து அவமானத்தின் சின்னமாம் சிலுவையை என் தோள்மேல் ஏற்றி கொலைக்களமாம் கல்வாரி மலைக்கு என்னை ஏற்ற தயாராகிவிட்டார்கள். என்ன செய்வேன் நான்!

எது எப்படியானாலும் அது உமக்கு விருப்பம் என்றால் அது அப்படியே நிகழட்டும் தந்தையே! நான் தயாராகிவிட்டேன் இந்த பயணத்திற்கு எனது பயணத்தில் நீர் உடன் இரும். அது போதும் எனக்கு.

எனதருமை இளைய சகோதரனே! சகோதரியே!

குடும்பச் சுமையை மூத்த சகோதரன்தான் சுமக்க வேண்டும் என்ற கூற்றினை என் வழியாய் நிறைவேற்றிவிட்டாய்! பரவாயில்லை, நான் தயார்... முன்னே செல்கிறேன்... ஒரு ஆறுதலுக்காவது என் பின்னே வருவாயா!!!

முதல் நிலை

நீதிக்கு ஓர் கண்ணீர் அஞ்சலி

<u>தந்தையே!</u>

ஞானத்தின் இருப்பிடமே! கருணைக்கடலே! நீதி வழங்குவதில் வல்லவரே! உம்மை வணங்கி தொழுகிறேன். ஞானத்தோடு நீதி வழங்க அன்று சாலமோன் அரசனுக்கு சிறந்த ஞானத்தை வழங்கி பல நிரபராதிகளை காத்தவரே! இன்று உன் பிள்ளையாகிய என் நிலைமையைப் பார்த்தாயா!!!

தங்களுக்கு போட்டியாக யாரும் இருக்கக்கூடாது, மக்கள் மனம் நேரிய வழியில் திசைதிருப்பப்படக்கூடாது என்று சூழ்ச்சிகள் பல செய்து, என்னோடு இருந்தவனையே என்னைக் காட்டிக்கொடுக்க வைத்து, கைது செய்து கொலைக் குற்றங்களை

உண்மைக்குப் புறம்பாக சுமத்தி குற்றவாளிக் கூண்டில் என்னை நிறுத்தியிருக்கும் இந்த தலைமைக் குருக்களையும், என்னை எதிரியாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் யூதர்களையும் நினைத்து நான் வெட்கித் தலைகுனிகிறேன்.

நியாயம் கண்முன் தெரிந்தாலும், பதவிக்கும் பட்டத்திற்கும் ஆசைப்பட்டு, தற்காத்துக்கொள்ள, பயந்து கோழைத்தனமாய் தீர்ப்பு அளிக்கும் இந்த பிலாத்துவை நினைத்து வேதனைப்படுகிறேன்.

என் அன்பு சகோதரமே!

நீயும் அந்தக் கூட்டத்தில் ஒருவன்தானே! சொல் பார்ப்போம்! உண்மை பேசுபவர்களை, நல்லது செய்பவர்களை எப்படியாவது அழித்துவிட வேண்டும் என எத்தனைமுறை நீ எண்ணியிருக்கிறாய்?

எத்தனை முறை பொய்மைக்கு துணைபோய் நல்லவர்களை காட்டிக்கொடுத்து அநியாய தீர்ப்பிற்கு ஆளாக்கியிருக்கிறாய்?

பதவி, பட்டத்திற்கு பெருமைக்கு மயங்கி அதை தக்க வைத்துக் கொள்ள, பயந்து எத்தனைபேரை தவறாக தீர்ப்பிட்டிருக்கிறாய்?

அப்படியென்றால் நீயும் அவர்களில் ஒருவன்தான்! என்று மாறப் போகிறாய்???

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

இரண்டாம் நிலை

குடும்ப பாரம் மூத்த சகோதரன்மேல் சுமத்தப்படுகிறது... பாரச்சிலுவையாய்..!

அன்பான அப்பாவே!

சுமைகளை சுகமாக்கும் என் பாசத்தந்தையே! உம்மை ஆராதித்து வணங்குகிறேன்.

அப்பா... உம்முடன் ஆனந்தமாய் சுற்றித்திரிந்த எனக்கு அவனமானத்தின் சின்னம் பாரச்சிலுவை சுமத்தப்படுவது வேதனையாய் உள்ளது. சிலுவைமரத்தின் கனம் எனக்கு பெரிய வலியாக தோன்றவில்லை. ஆனால் சிலுவை சுமத்தியவர்களின் தீயகுணம்தான் எனக்கு பெரும் வலியாக அமைந்தது.

அப்பா... சுமக்கத் தொடங்கிவிட்டேன்.... கொஞ்சம் துணையா வாங்கப்பா.. ஏனா... சுமையை கொடுத்தவங்க பாதிபேரு வேடிக்கை பார்க்கிறாங்க... கொஞ்சபேரு ஓடியே போயிட்டாங்க இன்னும் கொஞ்சபேரு ஓட ரெடியா இருக்காங்க....கூட பழகுனவங்க இருக்கிற இடமே தெரியல... என்ன செய்யுறது.. நீங்க எனக்கு போதும்பா...!

அன்பு சகோதரா, அன்பு சகோதரி!

என்னைப் பாருங்கப்பா... அண்ணன் என்னை பாரத்துடன் பயணிக்க செய்துவிட்டீங்களே! இது நியாயமா! நீங்கள் செய்த தவறுக்காக பிறரை தண்டிக்க நினைக்கலாமா! அண்ணனாக நான் அன்று ஏற்றுக்கொண்டேன்... சரி பராவயில்லை... இன்றும் அதே தொடர்ச்சி... ஒன்றும் அறியாத நல்ல மனிதர்கள்மேல் சுமத்த ஆரம்பித்து விட்டீர்களே! என்று மாறப்போகிறீர்கள்.

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

மூன்றாம் நிலை

பாரச்சிலுவை படுக்க வைத்துவிட்டது முதல்முறையாய்!

என் அன்புத் தந்தையே!

வேதனையில் விழுந்த என்னை அன்பாய் தூக்கி அரவணைத்த அன்பு அப்பாவே! உம்மை ஆராதித்து வணங்கி உமக்கு நன்றி கூறுகின்றேன்.

அப்பா... மனித பலவீனம் என்னையும் விட்டுவைக்கவில்லை. என் சகோதர சகோதரிகளின் சுமையை சுமக்கும் போது திடீரென்று ஒரு நடுக்கம், பதற்றம். வலியினால் செல்லும் வழி கண்களுக்கு மறைக்கப்பட்டு முதல்முறை சாய்ந்து விட்டேன். முடியவில்லையப்பா! முடியவில்லை.

என்னைத் தூக்கிவிட சுமைகளின் உண்மையான சொந்தக் காரர்கள் யாருமே முன்வரவில்லை. இது தருமம்தானா? பரவாயில்லயப்பா! நீங்க என்னோடு இருக்கும் போது இதெல்லாம் தூசுக்கு சமம், நான் உங்களை நம்புகிறேன். நீங்க போதுமப்பா..!

என் அருமை சகோதரமே!

நான் விழுந்து கிடக்கும் போதுதான் என்னை தூக்கிவிட நீ முன்வரவில்லை குறைந்தபட்சம் உன் அருகில் விழுந்து கிடப்பவர்களையாவது, வாழ்வில் துவண்டு கிடப்பவர்களையாவது தூக்கிவிட கரைசேர்த்துவிட முன்வருவாயா! முயற்சி செய்வாயா!

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

நான்காம் நிலை

தாயின் பாச மழையில் அண்ணன் இயேசு!

தாயும் தந்தையுமானவரே!

உம்மை போற்றுகிறேன்! புகழுகிறேன்! ஆராதிக்கிறேன்!

அப்பா...

உமது திட்டத்தை நிறைவேற்ற ஒரு மாசற்ற பெண்ணை எனக்கு அன்னையாக கொடுத்தீரே... ரொம்ப நன்றியப்பா..... அவர் என்னை கருவில் சுமந்த விதம், பெற்றெடுத்த விதம், வளர்த்த விதம், உம் பணிக்காய் அர்ப்பணித்த விதம் என்றும் ஒவ்வொன்றையும் என்னிப் பார்க்கும்போது, அவளோடு இருப்பதற்காகவாது உம்மிடம் உயிர்ப்பிச்சைக் கேட்கலாமோ என்று எனக்குள் தோன்றுகிறது.

அப்படியொரு வீரத்தாய் என் மரண வேதனையில் பங்கெடுக்க, பகிர்ந்துகொள்ள, என்னை சந்திக்க வந்திருக்கிறாள். நாங்கள் இருவரும் வாய்விட்டு பேசவில்லை. மாறாக மனம் விட்டு கண்களால் உறவாடிக் கொண்டிருந்தோம்.

நான் படும் வேதனை, தந்தை உம் திட்டம் நிறைவேறத்தான் என்று எனக்கு நினைவூட்டி, “கவலைப்படாதே! வீறுநடைப் போடு” என்று ஆறுதல் கூறி என்னை அனுப்பி வைக்கிறாள்.

என் அன்புத் தம்பியே... தங்கையே!

உன்னை தவமாய் பெற்ற உன் தாயை என்றாவது இனிமை வார்த்தைகளால் அலங்கரித்திருக்கிறாயா?

உன்னை பெற்றது முதல் இந்நாள் வரை உனக்கு ஒன்று என்றால் துடிதுடித்து ஓடிவரும் உன் அன்னையை, அவளின் துன்பத்தில், அவளின் முதுமையில் அவளுக்காக என்றாவது துடிதுடித்து ஓடிச் சென்று பார்த்திருக்கிறாயா!

உன் வேதனையில் பங்கு போட்ட அவளுக்கு, என்றாவது அவளின் வேதனையில் பங்கு போட்டிருக்கிறாயா!
நீ கட்டுகிற வீட்டின் பெயர் அல்லது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற

வீட்டின் பெயர் மட்டும் அன்னை இல்லம்... ஆனால் உன் அன்னை இருக்கும் இடமோ அனாதை முதியோர் இல்லம்... என்ன கொடுமை இது....! என்று மாறப்போகிறாய்...!

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

ஐந்தாம் நிலை

சீரேன் ஊர் சீமோன் சிக்கிக்கொண்டான்... எனக்கு உதவ!

இரக்கத்தின் திருமுகமே! என் தந்தையே! உம்மை ஆராதித்து வணங்கி தொழுகிறேன்...

தந்தையே!

படைவீரர்களின் சாட்டையடிகளும், சிலுவையின் சுமையும் என்னைச் சின்னாப் பின்னமாய் ஆக்கிவிட்டது. கல்லுக்குள்ளும் ஈரம் இருக்கும் என்பதற்கு ஏற்ப, என் இயலாமையை உணர்ந்த படைவீரர்கள் எனக்கு உதவி செய்ய, என் சிலுவையின் பாரம் குறைக்க ஒருவரை பிடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.

பாவம்... அந்த அப்பாவி இவ்வளவு கூட்டம் என்னை சூழ்ந்து நின்றாலும் எங்கோ வயலுக்கு போய்க் கொண்டிருந்தவனை வலுக்கட்டாயமாக என் சிலுவையின் பாரத்தை அவன்மேல் இறக்கினார்கள். முடியாது என்று அலறிய அவன், என் குருதி சிந்திய முகத்தைப் பார்த்ததும் அலறலைக் குறைத்துக்கொண்டு எனது பாரத்தில் பங்கு கொண்டார். அப்போது அவன் கண்களில் என் அப்பா உன்னை நான் கண்டுகொண்டேன்.

என் சகோதரமே!

ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுபவனே உற்ற நண்பன் – இது பழமொழி.

இது என்று நனவாகப்போகிறது உன்னால்? சொல்லமுடியுமா! பழமொழியை பழக்கப்பட்ட மொழியாக ஆக்கிக்காட்டமுடியுமா!

சிரேன் ஊர் சீமோன் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டாலும் கடைசியில் கரிசனையோடு எனக்கு உதவினான். நீர் என்று உதவப் போகிறாய் உன்னிடம் உதவி வேண்டி நிற்பவர்களுக்கு...! மாடிமீது மாடிகட்டி கோடி மீது கோடி சேர்த்தால் போதுமா!!! மடியேந்துவோர்க்கு மனம் நிறைக்க கொடு! அல்லல் படுவோர்களை அன்டிச் சென்று அரவணை... அதுபோதும்!

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

ஆறாம் நிலை

வெரோணிக்காவின் வெள்ளைத்துணியில் இயேசுவின் திருமுக ஓவியம்!

துயர்துடைக்கும் எம் தந்தையே!

உம்மை ஆராதித்து வணங்கி உமக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன்.

தந்தையே!

பகலவனின் பளிச்சிடும் வெப்பம், முள்முடியால் பீறிட்டு எழும் இரத்தம், கீழே விழுந்தபோது முகத்தில் தோன்றிய வடுக்கள்... ரணங்கள்... இவையெல்லாம் எனது முகத்தில் ஆறாய் ஓட, கண்களில் பட்டு எரிச்சலால் நான் துடிதுடிக்க, எனது முகத்தை துடைக்க என்னால் முடியவில்லையே! யாராவது வந்து துடைக்க உதவுவார்களா! என்ற ஏக்கத்தோடும், உதவமாட்டார்களோ! என்ற ஏமாற்றத்தோடும் ஏங்கி நிற்கும் போது.... என் கண்கள் கண்டு கொண்டன. ஒரு சூறாவளி சுழன்று கொண்டு தடைகளை தகர்த்தெறிந்து, வெள்ளைத்துணியை என் செந்நிற மேனியில் பதிக்கிறாள். என் துன்பத்தைத் துடைக்கிறாள்... அந்த சூறாவளி வெரோணிக்கா!

என்னே ஆறுதல் எனக்கு! என்னே மகிழ்ச்சி எனக்கு! என் முகம் துடைத்த துணியை நான் சற்று உற்றுப்பார்த்தேன்... ஐயகோ! இதுவா என் முகம்!!!

என் சகோதரமே!

பார்த்தீர்களா! இந்த சூறாவளியின் வீரச்செயலை! என்னோடு உண்டு குடித்த என் சீடர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்றே தெரியவில்லை. என்னால் பயனடைந்து, என் வார்த்தையைக் கேட்டு கூட்டம் கூட்டமாய் வந்த அந்த கூட்டம் எங்கே!! தெரியவில்லை! இல்லை... இல்லை.. அவர்கள் எல்லாரும் என்னைச் சுற்றித்தான் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். என்னதான் நடக்கிறது என்பதைப் பார்ப்பதற்கு! – வீரமற்ற கோழைகளாய்.

நீங்களும் அப்படித்தானே! கண்ணீர் வடிக்கும் உன் சகோதரர்கள் சகோதரிகளுக்கு விபத்தில் அடிப்பட்டு கிடக்கும் நபர்களுக்கு கையறுந்த நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு என்றாவது நீ எவ்வித பயமும் இன்றி, துணிவுடன் உதவ முன்வந்திருக்கிறாயா?

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

ஏழாம் நிலை

சுமை இயேசுவின் கால்களை வாரிவிட்டது இரண்டாம் முறையாய்..!

என் கால்கள் கல்லில் மோதாதபடி என்னைத் தாங்கும் தந்தையே! உம்மை ஆராதித்து வணங்கி உம்மை மகிமைப்படுத்துகிறேன்.

அப்பா!

ஒரு பக்கம் படைவீரர்களின் கசையடி...

மறுபக்கம் சிலுவைப் பாரம்...

இன்னொரு பக்கம் கீழே சூடான தரை, கல்லும் முள்ளும் சேர்ந்து என் பாதங்களை கிழிக்கின்றன. முடியலப்பா! கீழே விழுந்துவிட்டேன் இரண்டாம் முறையாய்...

லேசா கண்மூடி திறப்பதற்குள் மீண்டும் அடிக்கிறார்கள் படைவீரர்கள்... தரையை முத்தமிட்டுக்கொண்டே தலை நிமிர்ந்து ப் பார்த்தேன் எவ்வளவு தூரம் என்று! வெகுதூரம்தான், என்ன செய்வது... அழுதாலும் புரண்டாலும் நான்தானே சுமக்க வேண்டும். உங்கள நினைச்சுக்கிட்டே அப்படியே எழுந்து சுமக்க ஆரம்பிச்சுட்டேன் அப்பா...!

என் தம்பி, தங்காய்!

நான் விழுவதை பார்த்து தயவு செய்து பரிதாபப்பட்டுவிடாதே! உன் பரிதாபம் எனக்கு தேவையில்லை. விழவைப்பதும் நீதான்.. பரிதாபப்படுவதும் நீதான்... உலக மகா நடிப்பு... என்னிடம் வேண்டாம்! முடிந்தால் யாரையும் விழுத்தாட்ட நினைக்காதே! உன் பொறாமையால் அவர்களை விழுத்தாட்டிவிடாதே! உன் அதிகாரம், பண பலத்தால் கீழே தள்ளிவிடாதே! உன் உடல் மாயக்கவர்ச்சியால் மயங்கி விழச் செய்துவிடாதே புரியுதாப்பா! விழுந்து கிடக்கிறவங்கள பார்க்குறியா! பரிதாபப்பட்டு செல்லாம நல்ல சமாரியன் போல தூக்கிவிடப்பாருப்பா! செய்வீயா!

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

எட்டாம் நிலை

ஆறுதலுக்கே ஆறுதல்!

ஆறுதலின் தெய்வமே! என் அப்பாவே! உம்மை ஆராதித்து வணங்கி உமக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன்.

அப்பா...

சுமையோடு சிறிது தூரம் நடந்த எனக்கு எதிரே ஒரு நிழல் கூட்டம் நெருங்கியது. யாரென்று நிமிர்ந்து பார்த்தேன். ஐயோ பாவம்.. என்மீது அன்பு கொண்ட எருசலேம் நகரத்து பெண்கள். என்னால் பலன் அடைந்தவர்கள்... என் வார்த்தையை

நம்பியவர்கள் அவர்கள் கண்ணீர் மல்க என் முன் நிற்பது எனக்கே ஒருகனம் வருத்தமாயிற்று. இருந்தாலும், வருத்தத்தை வெளிக்காட்டாமல் ஆறுதல் கூற வந்தவர்களுக்கே ஆறுதல் கூறி பச்சை மரத்தையே பதம் பார்த்துவிட்டார்கள். பட்டமரத்தின் கதி அதோகதிதான் எனக்காக அழுவதை விட்டுவிட்டு, உங்களுக்காக உங்கள் பிள்ளைகளுக்காக அழுங்கள் என்று அனுப்பிவிட்டேன் .தந்தையே அவர்களை நிறைவாய் ஆசிர்வதியும்! ஏனென்றால் அவர்கள் நன்றி மறவாத நல்ல மனங்கள்!

தம்பி!

எத்தனை ஆண்கள் என்னோடு பழகினார்கள், உண்டார்கள்... குடித்தார்கள் என் வார்த்தையைக் கேட்டார்கள்.. கூடவே வந்தார்கள்... ஆனால் என்ன புண்ணியம்..! பார்த்தாயா, சிறிது காலமே அறிமுகமான என் வார்த்தையைக் கேட்ட பெண்கள் எனக்கு ஆறுதல் கூற வந்திருக்கிறார்கள். உனக்கு வெக்கமாக இல்லையா! எங்கு ஓடினாய். அன்று மட்டுமா..! இன்றும்தானே அதையே திரும்பவும் செய்கிறாய்! நோயினாலும், துன்பத்தினாலும் அவதிப்படுவோர்களுக்கு, என்றாவது நேரில் சந்தித்து ஆறுதல் கூறி இருக்கிறாயா! சிறையில் இருப்போரை என்றாவது நீ நேரில் சந்தித்து ஆறுதல் கூறி இருப்பாயா! சிந்தித்துப்பார்..!

தங்காய்!

அன்றைய பெண்கள் நன்றி மறவாது எனக்கு ஆறுதல் கூறினார்கள். நீ என்றாவது அவர்களைப்போல் நன்றி மறவாது வாழ, பிறருக்கு ஆறுதல் கூற முன்வந்திருக்கிறாயா! புரணி என்ற பெயரில் உனக்கு உதவிசெய்தவரை பலவாறு பேசி அவர்களை எப்படி அவமானப் படுத்திருப்பாய்! செய்த உதவியை மறந்து அவர்களை எப்படி தவறாக பேசியிருப்பாய்? சிந்தித்துப்பார்..

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

ஒன்பதாம் நிலை

உச்சக்கட்ட தருமாற்றம்... இலக்கு நெருங்கியது!

அன்பு அப்பாவே!

வெற்றியின் தந்தையே! உம்மை ஆராதித்து வணங்கி உம் பாதம் பணிகிறேன்.

அப்பா!

கல்வாரி மலையை நோக்கி நெருங்கி வந்துவிட்டேன்... கொஞ்சம் தூரம்தான், ஆனால் அதற்குள்ளதாக ஒரு படைவீரனுக்கு பொறுக்கவில்லை. என்னால் அவனும் வெயிலில் வாடுகிறான் என்பதற்காக, கோபத்தோடு அந்த சவுக்கினால் ஓங்கி அடித்தான். ஐயகோ! அப்பா.... என் சதை அவன் சவுக்கோடு முள் தைத்தாற் போல் தைத்துக்கொண்டது. என்னுடைய வேர்வைத்துளிகள் அந்த இடத்தில் பட, ஒரு நிமிடம் மரணத்தின் உச்சத்திற்கு சென்று வந்தேன். அப்போது வேதனை பொறுக்காமல் என் கால்கள் தளர்ந்து போய்விட்டன. விழுந்தேன் மூன்றாம் முறையாய். மணி 12 ஆகவிருப்பதால் அந்த கயவர்கள் கதிரவனின் உச்சி வெயிலில் என்னை சிலுவையில் நிறுத்த திட்டம் தீட்டி வீழ்த்த, என்னை எழ வைக்க முயற்சிக்கின்றனர்.

மனித நிலையில் இவற்றையெல்லாம் பொறுக்க முடியாவிட்டாலும், உமது திருமகனாய், உன் திருவுளத்தை நிறைவேற்ற, உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு என்னை அமுக்கிய சிலுவையை தாங்கியவாறே மீண்டும் எழுந்து நடக்கின்றேன்.

எனதருமை சகோதரமே!

என்ன பார்க்கிறாய்! மறுபடியும் பரிதாபமா? தேவையே இல்லை. நான் விழுந்து எழுந்து விட்டேன். ஆனால் நீ இன்னும் விழுந்த நிலையிலேயே கிடக்கிறாயே! என்று எழப் போகிறாய்!

பாவம் என்ற சேற்றிலிருந்து... பொறாமை எனும் தீயிலிருந்து... ஆணவம் எனும் சாக்கடையிலிருந்து...

எழுந்து வா…! முயற்சி செய்.. விழுந்து விடுதல், விழுந்தே கிடப்பதற்கு அல்ல புது நம்பிக்கையோடு எழுவதற்குதான்!

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

பத்தாம் நிலை

கொஞ்ச நெஞ்ச மானமும் பறக்கவிடப்பட்டது காற்றில்!

அனைத்தையும் படைத்து, அழகுற அணி செய்து, மாண்புடன் நடத்திவரும் என் அன்பு அப்பாவே!
உம்மை போற்றுகிறேன்… வணங்கித் தொழுகிறேன்!

அப்பா!

சுமைபயணம் முடிந்துவிட்டது, இப்போது சிலுவை மரணத்திற்கு தயாராகிவிட்டேன். இந்த கயவர்கள் என்னை அப்படியே சிலுவையில் அறைந்திருந்தால் நான் மிகவும் மகிழ்ந்திருப்பேன். ஆனால் இந்த கொடூரப்பாவிகள் என்னிடம் இருந்த கொஞ்ச நெஞ்ச மானத்தையும் உரிந்துவிட்டார்கள். பிறந்த மேனியாய் என்னை ஆக்கி விட்டார்கள். ஆணும் பெண்ணும் சூழ்ந்த கூட்டத்தில் அவமானத்தின் உச்சத்தில் நிர்வாணமாய் நிர்கதியின்றி நிற்கிறேன் நான். எனக்கிருந்த அந்த ஆடையை அவர்களே சீட்டுப்போட்டு எடுத்துக் கொண்டார்கள். என்ன செய்வது, எல்லாம் உமது திட்டத்திற்காக அப்பா! இந்த மனித குல மீட்புக்காக ஏற்றுக்கொள்கிறேன்!

அன்பு சகோதரா… சகோதரி…

என் அவமானம் உனக்கு வெட்கமாகவும் வேதனையாக வும் இருக்கிறதா!

நீ இந்நிலைக்கு வந்துவிடக்கூடாதே என்பதற்காகத்தான் நான் இந்நிலைக்கு வந்திருக்கிறேன்!

உடல் என்பது தூய ஆவியின் ஆலயம் என்பதை மறந்து எத்தனைமுறை அதனை காம இச்சைகளுக்கும், சிற்றின்ப நாட்டங்களுக்கும் பயன்படுத்தியிருக்கிறாய்! எங்கே போயிற்று உன் வெட்கமும், மானமும்???

எத்தனை முறை எளியவர்களை உனது பணத்தால் விலைக்கு வாங்கி அவர்களை விலைமாந்தர்களாய் மாற்றியிருப்பாய்?

எத்தனை முறை பல குடும்பங்களின் மானம், மரியாதை என்ற ஆடையை உரிந்து அவர்களை நடுத்தெருவில் நிறுத்தியிருப்பாய்?

அவமானம் என்பது உன்கண்களுக்குத் தெரியவில்லையா! வேதனை என்பது உனக்குப் புரியாத வார்த்தையா!

என் அவமானத்தைப் பார்த்து நீ வெட்கப்பட்டு, வேதனைப் படுவதைவிட, நான் கூறியவற்றை சிந்திக்க ஆரம்பி! உன்னில் மனமாற்றம் உதிக்கும்!

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

பதினொன்றாம் நிலை

அள்ளிக் கொடுத்த கரங்கள்... துள்ளிக் குதித்த கால்கள்... துளைக்கப் படுகின்றன ஆணிகளால்..!

இருகரம் விரித்து இதயத்தைத் திறந்த என் அப்பாவே! உம்மைப் போற்றுகிறேன், ஆராதித்து வணங்குகிறேன்!

தந்தையே!

உடையற்ற உடம்பில் யாராவது கை வைத்து லேசாக அடித்தாலே சுளீரென வலி எடுக்கும். அப்படியிருக்க முழு நிர்வாணமாய் இருக்கும் என் உடல் கசையடிகளையெல்லாம் தாண்டி, நான் சுமந்து வந்த சிலுவை மரத்தோடு என்னை கூரிய ஆணிகளால் சேர்த்து வைத்து அறைகிறார்கள். அப்போது என்

கைகளும், கால்களும் அடைந்த சொல்லொண்ணா துயரத்தை என்னவென்று சொல்வேன்!

இந்தக் கைகளில் தானே பலருக்கும் அப்பம் பகிர்ந்தளித்தேன்!

இந்தக் கைகளில் தானே பலரைத் தொட்டு குணமாக்கினேன்!

இந்தக் கைகளில் தானே சிறுபிள்ளைகளுக்கு ஆசீர் வழங்கினேன்!

இந்தக் கால்களினால்தானே பல ஊர்களுக்கு நடந்து சென்று உமது வார்த்தையைப் போதித்தேன்!

இந்த கால்களினால்தானே பலருக்கும் ஓடிச்சென்று உதவி செய்தேன்!

இப்போது பார்த்தீர்களா அப்பா... இதுதான் உலகம்... தேவைப்படும்போது பயன்படுத்திக்கொண்டு தேவை முடிந்தவுடன் தூக்கி எறிந்து விடுவது! உமக்காக நான் தாங்கிக் கொண்டேன் அப்பா!

சகோதரமே!

என் நிலை பார்த்தாயா!

உன் மூதாதையர்கள் செய்த கோலத்தை பார்த்தாயா... என் கைகளாலும், கால்களாலும் உதவி பெற்றவர்கள் முடிந்ததும் என்னைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டார்கள். பெரிய ஆணிகளைக் கொண்டு என் கை, கால்களுக்குச் சீல் வைத்துவிட்டார்கள்.

நீங்கள் மட்டும் என்ன உத்தமர்களா? இப்படி பார்க்கிறீர்கள்!

எத்தனை முறை பலரை உங்கள் காரியத்திற்காக, தேவைக்காகப் பயன்படுத்திவிட்டுத் தூக்கி எரிந்திருக்கிறீர்கள்! சிந்தித்துப்பாருங்கள்!

அம்மா-அப்பா, அண்ணன்-தம்பி, நண்பன்-உறவுகள், காதலன்-காதலி என்று ஆசை வார்த்தைகளால் பிறரிடம் உங்கள் தேவையை எத்தனைமுறை பூர்த்தி செய்ய முயற்சித்து தூக்கி எரிந்திருப்பீர்கள்!

பத்துமாதம் சுமந்து பெற்ற உன் அன்னையை, தோளில் தூக்கி வளர்த்த தந்தையை, நீங்கள் நல்லதொரு நிலைக்கு வந்ததும் எத்தனை பேர் அவர்களை உதறித்தள்ளி, ரோட்டோரங்களிலும், முதியோர் இல்லங்களிலும். தள்ளி அவர்கள் கைகள் மற்றும் கால்களில் ஆணியை அறைந்திருப்பீர்கள்! சிந்தித்துப்பாருங்கள்! என்று மாறப்போகிறீர்கள்?

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

பன்னிரெண்டாம் நிலை

தந்தையே உம் கையில் என் ஆவியை ஒப்படைக்கிறேன்!

தந்தையே! உயிரனைத்திற்கும் ஊற்றே! உம்மை ஆராதித்து வணங்கி உமக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன்.

அப்பா!

இறுதிக்கட்டத்திற்கு வந்துவிட்டேன்.

என் உயிர், உடலைவிட்டு பிரிவதற்கு, உம்மிடம் வந்து சேர்வதற்கு வெகுதூரம் இல்லை.

அலகை கரிய மேகமாய், இடிமின்னலுடன் ஆட்டம் போட ஆரம்பித்துவிட்டான்...

வளிமண்டலம் வலிமை பெற்று சூறாவளியாய் வீச ஆரம்பித்துவிட்டது...

எதிர்பாராத இயற்கையின் திருவிளையாடல்கள் அரங்கேறிக்கொண்டு இருந்தது...

அப்பா!

இந்த மனிதர்களுக்காக மனிதனாக என்னை பிறக்கச் செய்தீங்க... பிறந்துவிட்டேன்.

இவர்களுக்காக உம்மை பற்றி சொல்லச் சொன்னீங்க... சொல்லிவிட்டேன்.

இவர்களுக்காக பாரச்சிலுவையை சுமக்க சொன்னீங்க... சுமந்துவிட்டேன்.

இவர்களுக்காக இப்ப உயிரைவிடவும் சொன்னீங்க ... அதையும் விட்டுவிடுகிறேன் அப்பா..

ஆனால் எனக்கு நீங்க ஒன்று செய்யுங்கப்பா! என் சாவுக்கு காரணமானவர்கள் எல்லாரும் ஒரு வகையில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ உங்க திட்டத்துல பங்கு போட்டிருக்காங்க... பாவம் அவங்க... நான் யாருனு உண்மையா அவங்க உணர்ந்திருந்தாங்கனா, கண்டிப்பா இப்படி நடந்திருக்காது...

ஆனால்..

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

ரொம்ப நன்றிங்கப்பா... எல்லாம் நிறைவேறிவிட்டது... இதோ! உங்க கையில் என் ஆவியை ஒப்படைக்கிறேன் அப்பா...

என் அன்பு சகோதரமே!

பார்த்தாயா! உங்கள் பாவத்திற்கு, எனக்கு சம்பளம்! உங்கள் அநியாயத்திற்கு நான் குற்றவாளி! உங்கள் வாழ்வுக்கு நான் பலி ஆடு..! இப்போதாவது மனம் வருந்துவீர்களா! இப்போதாவது உன் உள்ளத்தை உடைப்பாயா! என் மரணத்தைப் பார்த்தும் நீ திருந்தவில்லையென்றால் நீ வெறும் ஜடம்தான்! உன்னிடம் அப்படி என்ன நான் கேட்டுவிட்டேன்! உன் சொத்தில் பாதியா கேட்டேன்! இல்லையே! பாவத்தை விடுத்து புண்ணியத்தை வளர்த்துக்க... மன்னிக்க கத்துக்க... எல்லாவற்றையும் அன்பு செய்.. இதைத்தானே கேட்டேன்! என்று செய்யப் போகிறாய்?

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

பதின்மூன்றாம் நிலை

உயிர் கொடுத்தவர் மடியில் உயிரற்றவனாய்..!

அம்மையப்பனே! உம்மை ஆராதித்து வணங்கித் தொழுகிறேன். அப்பா!

நீர் எனக்காகத் தேர்ந்தெடுத்த இந்த மாசற்ற மரியின் கண்ணீரைப் பார்த்தீரா! உம் தூதன் என் பிறப்பினை அவளுக்கு அறிவித்த நாள்முதல் இந்நாள் வரை எத்தனையோ வியாகுலங்கள்! எத்துனை இழிபேச்சுக்கள்..எவ்வளவு கண்ணீர்த் துளிகள்! எல்லாம் உமக்காக அவள் தாங்கிக் கொண்டாள்! எந்தத் தாயாவது, தான் பத்துமாதம் வயிற்றில் சுமந்து, வளர்த்து, இப்படி அவமானச் சிலுவைக்கு சம்மதித்திருப்பாளா! உயிரோடு ஈன்ற மகனை இப்படி உருகுலைந்த நிலையில், உயிரற்ற நிலையில் தன் மடியில் சுமப்பாளா! இதோ! என் தாய் சுமக்கிறாள். இப்படியொரு தாயை நான் எங்கும் பார்த்ததில்லை. அவள் என்னை வளர்த்த விதம், அரவணைத்து அன்புகாட்டிய விதம், இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் போது, மறுபடியும் அவள் வயிற்றில் பிறக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு கிட்டாதா என்ற ஏக்கம்தான் மிஞ்சுகிறது. இப்படிப்பட்ட அன்னை கண்டிப்பாக எனக்கு மட்டும் தாய் அல்ல... இந்த உலகிற்கே தாய். இதைத்தான் நான் சிலுவையில் தொங்கியபோது உரக்கக் கூறினேன். என் தம்பி தங்கைகளுக்கு... இதோ, உன்தாய்! என்று!

என் தம்பி! தங்காய்!

தாயின் மடிதான் உலகம், என்பது தாயின் மடியில் தவழ்ந்து விளையாடும் ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் தெரியும். அதே மடிதான் சொர்க்கம் என்பது எப்போது உனக்கு தெரியும்?

என்னைப்போல் உயிரற்ற நிலையில் அவள் மடியில் இருக்கும் போதுதான் தெரியும்!

அம்மனமாய் பிறந்த உன்னை அடுத்தவர் பார்த்து விடக்கூடாது என்று ஆடை அணிவித்து, உயிரோட்டம் பெற, அன்புப்பாலை ஊட்டி, மழலை உன்னை பேசவைக்க, நடக்க வைக்க, நடைவண்டியாக உருவெடுத்து, சீவி சிங்காரித்து உன் அறிவை அதிகமாக்க, பள்ளி, கல்லூரி என அனுப்பி, வியர்வை பலசிந்தி உன்னை ஆளாக்கி, உன் விருப்பத்திற்கு உன்னை சுதந்திரமாக செயல்பட வைத்த, உன் அன்னையின் கண்ணீர் கதையை என்றாவது கேட்டிருக்கிறாயா! அவளோடு என்றாவது சற்று நேரம் அமர்ந்து ‘அம்மா’ என்று ஆசையோடு பேசி, அவள் மடியில் தலை சாய்ந்து படுத்திருக்கிறாயா! தாயின் மடிதான் உலகம், சொர்க்கம் என்று எப்போது உய்த்துணரப்போகிறாய்! சிந்தித்துப்பார்...

நீ ஆளாகி நல்ல நிலைக்கு வந்துவிட்டால் அல்லது திருமணமாகி முடிந்துவிட்டால் அவள் உனக்கு ஒரு செலவு, அவள் உனக்கு ஒரு சுமை!

உன் வீட்டுக் கார் வெயிலில் கிடக்கக்கூடாது. மழையில் நனைந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக நல்ல உறைபோட்டு மூடி தனியாக செட் கட்டி உள்ளே நிறுத்துகிறாய்!

உன் வீட்டிற்கு வெளியே காலணியை கழற்றிபோட்டால் யாராவது தூக்கிவிடுவார்கள் என்று அதை வீட்டிற்குள் ஒரு ஓரத்தில் பத்திரமாக வைக்கிறாய்!

வீட்டில் உள்ள பழைய சாமான்களை கூட ஒரு குடோன் அறையில் பத்திரமாக ஒதுக்கி வைக்கிறாய்!

ஆனால், உன்னை பெற்றவளை, பெற்றவனை, உன் வீட்டிற்குள் ஒரு நல்ல இடத்தில் தங்க வைக்க மறுக்கிறாய்! யோசிக்கிறாய்!

காரணம்... இவர்களால் வரவு இல்லை... செலவு மட்டும்தான் என்று நினைக்கும் உன் மனம்தான் காரணம்..! மேற்சொன்ன

பொருள்கள் எல்லாம் எப்படியாவது வரவு தந்துவிடும். அதனால் தான் அதற்கு பாதுகாப்பு... ஆனால் பெற்றோர்களுக்கு???

புதியதாக கட்டிய மனைவிக்கு ஆயிரம்கணக்கில் செலவு செய்து பலரக பட்டுப்புடவை...

பெற்ற அன்னைக்கு, தந்தைக்கு... ரேசன் கடை இலவச சேலை, வேஷ்டி... இல்லாதபட்சத்தில் நூறு இருநூறுக்கு துணிமணிகள்.

இதுவா உங்கள் அன்னையர்க்கும் தந்தையர்க்கும் காட்டும் நன்றிக்கடன்!!!

தம்பியரே – தங்கையரே!

மறந்துவிடாதீர்கள்... உங்கள் அன்னை வலிகள் பலதாங்கி உன்னை பெறவில்லையென்றால்... உன்னை வளர்க்கச் செலவுகள் அதிகம் வரும் என்று நினைத்திருந்தால்... உன்னைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவதற்கு பதிலாக ஊதாரியாய் அலைய விட்டிருந்தால்... உன்னைப் பார்த்து பார்த்து நல்லது சொல்லிக் கொடுத்து வளர்க்காமல் விட்டிருந்தால்...
இன்று நீ இந்த நிலைக்கு வந்திருக்க முடியுமா? சிந்தித்துப்பார்....

அன்னையர்களின் கண்ணீருக்கும் தந்தையர்களின் கண்ணீருக்கும் நீ பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும்!
மறந்து விடாதே!

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

பதினான்காம் நிலை

பிறரின் சொந்தம்... எனக்குச் சொந்தமாக்கப்பட்டது!

மரணத்தைக் கடந்த மாபரனே என் அப்பாவே! உம்மை நெஞ்சார வாழ்த்தி போற்றுகிறேன்.

அப்பா! என் நிலையைப் பார்த்தீர்களா!

எல்லாவற்றையும் படைச்ச உங்களோட அன்பு பிள்ளைக்கே பிறரிடம் இரவல் வாங்க வேண்டிய நிலை. தானமாக கொடுத்த எனக்கே தானமாக பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நிலை.

நான் பிறந்த இடமும், இரவல் தான், இப்போது அடக்கம் செய்யப்படும் இடமும் இரவல்தான்! எனக்கென்று ஒன்றும் இல்லை... உம்மைத்தவிர..

அப்பா... இந்த சமயத்தில் எனக்கு   பிறக்குறதுக்கும், அடக்கம் பன்னுறதுக்கும் இடம் கொடுத்தாங்களே...அந்த நல்லவங்களுக்காக உமக்கு நன்றிப்பா... அவங்கள நன்றியோடு நினைச்சு பார்க்கிறேன்.

ஏனென்றால்... அந்த அவசர சமயத்தில், கேள்விகள் கேட்காமல் உதவ முன்வந்தார்களே.... அவர்கள் செய்த உதவி சாதாரணமாக தெரிஞ்சாலும், அந்த உதவி இன்னைக்கு பலபேருக்கு என் மூலம்மீட்பு கொடுத்துக்கிட்டு இருக்கு! நான் உயிர்ப்பதற்கு சரியான கல்லறை இதுதான் அப்பா! உங்கத் திட்டத்தில் ஒவ்வொரு விஷயத்துலேயும், அணு அணுவாக பார்த்து செஞ்சிருக்கீங்க... நன்றிப்பா...எல்லாரையும் ஆசீர்வதிங்கப்பா..

சகோதரமே!

உன் மனதிற்குள் என்ன நினைக்கிறாய்! நமக்கு இந்த உதவும் வாய்ப்பு கிட்டாமல் போயிருச்சே...
கிடைச்சிருந்தா நமக்காகவும் இயேசு, தந்தைக் கடவுளிடம் வேண்டியிருப்பாரே என்றுதானே நினைக்கிறாய்!
கவலைப்படாதே, உனக்காகவும் வேண்டுகிறேன்.

ஆனால் அதற்கு நீ உதவிகள் பல செய்யவேண்டுமே!
எனக்கல்ல... உன்னிடம் உதவி வேண்டி வருபவர்களுக்கு!

நினைத்துப்பார்...

எத்தனை முறை ஒரு முதியவர் அல்லது மூதாட்டி உன் உதவி வேண்டி உன் வீட்டு வாசலில் நின்றிருப்பார். அப்போது உதவினாயா!

பணம், பதவி என்று வாழ்ந்து வரும் நீ, என்றாவது ஒரு ஏழை மாணவனுக்கு இலவசக் கல்வி வழங்கியிருக்கிறாயா!

அநாதையாய் குப்பையில் தூக்கியெறியப்படுகின்ற குழந்தைகளை என்றாவது தத்தெடுக்க முயற்சித்திருக்கிறாயா!

பேருந்துப் பயணத்தில், நோயுற்றோர்க்கு, மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கு, முதியோர்களுக்கு உன் இருக்கையை விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறாயா!

வீட்டில் பெற்றோர்க்கு – மாமியார் மாமனாருக்கு, மருமகளுக்கு மனைவிக்கு என்றாவது உதவிகள் செய்திருப்பாயா!

இன்னும் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்... நன்கு சிந்தித்துப்பார்!!! செய்திருந்தால் மகிழ்ச்சி! என் செபம் உனக்கு எப்போதும் உண்டு!

இல்லையென்றால் இறப்பதற்குள் உதவி செய்துவிடு..

மறுத்துவிட்டால்... உன் சாவு கூட உனக்கு உதவி செய்ய முன்வராது!

செபம்

தந்தையே, தாங்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாது செய்கிறார்கள்! இவர்களை மன்னியும்!

இறுதி செபம்

அன்புதந்தையே இறைவா! உமது திருமகனும் எங்களின் மூத்த சகோதரருமான இயேசு கிறிஸ்துவின் பாடுகளை அவருடைய செபங்களோடு தியானித்த நாங்கள், அவர் எங்களுக்கு விட்டுச் சென்ற செய்திகளை, எச்சரிக்கைகளை, கட்டளைகளை, மாதிரிகளை நன்கு உணர்ந்து, எங்களின் புனித வாழ்விற்கு அவற்றினைப் பயன்படுத்தி நல்லக் கிறிஸ்தவர்களாக தொடர்ந்து வாழ அருள்புரியும். ஆமென்.

திருத்தந்தைந்தையின் திருக்கருத்துக்களுக்காகவும், உலக அமைதிக்காகவும் மன்றாடுவோம்...

1..விண்ணுலகில்...1...அருள்...

தந்தைக்கும்...

சிலுவைப்பாதை பாடல்கள்

எனக்காக இறைவா எனக்காக
இடர்பட வந்தீர் எனக்காக

1. பழிகளை சுமத்தி பரிகசித்தார் - உயிர்
   பறித்திட எண்ணித் தீர்ப்பளித்தார் -எனக்காக இறைவா
2. தாளாச் சிலுவை சுமக்க வைத்தார் - உம்மை
   மாளாத் துயரால் துடிக்க வைத்தார் -எனக்காக இறைவா
3. விழுந்தீர் சிலுவைப் பளுவோடு - மீண்டும்
   எழுந்தீர் துயர்களின் நினைவோடு -எனக்காக இறைவா
4. தாங்கிட வொண்ணாத் துயருற்றே - உம்மைத்
   தாங்கிய அன்னை துயருற்றாள் -எனக்காக இறைவா
5. மறுத்திட முடியா நிலையாலே - சீமோன்
   வருத்தினார் தன்னை உம்மோடு -எனக்காக இறைவா

6. நிலையாய் பதிந்தது உம் வதனம் - அன்பின்
விலையாய்மாதின் சிறுதுணியில் -எனக்காக இறைவா

7. ஓய்ந்தீர் பளுவினைச் சுமந்ததனால் - அந்தோ
சாய்ந்தீர் நிலத்தில் மறுமுறையும் -எனக்காக இறைவா

8. விழிநீர் பெருக்கிய மகளிருக்கு - அன்பு
மொழிநீர் நல்கி வழி தொடர்ந்தீர் -எனக்காக இறைவா

9. மூன்றாம் முறையாய் நீர் விழுந்தீர் - கால்
ஊன்றி நடந்திடும் நிலை தளர்ந்தீர் -எனக்காக இறைவா

10. உடைகள் களைந்திட உம்மைத் தந்தீர்
இரத்த மடைகள் திறந்திட மெய் நொந்தீர் - -எனக்காக இறைவா

11. பொங்கிய உதிரம் வடிந்திடவே - உம்மைத்
தொங்கிடச் செய்தார் சிலுவையிலே -எனக்காக இறைவா

12. இன்னுயிர் அகன்றது உமை விட்டு - பூமி
இருளில் ஆழ்ந்தது ஒளி கெட்டு -எனக்காக இறைவா

13. துயருற்றுத் துடித்தாள் உளம் நொந்து -
அன்னை உயிரற்ற உடலின் மடிசுமந்து - எனக்காக இறைவா

14. ஒடுங்கிய உமதுடல் பொதியப்பட்டு - நீர்
அடங்கிய கல்லறை உமதன்று -எனக்காக இறைவா

<u>**செபம்**</u>

குருவே! குருவே! குருசான குருவே!

கட்டுண்ட குருவே!

தொட்டிலும், தண்ணீரிலும்,

சிங்கார மேடையிலும், எங்களை

அச்சுறுத்தும் பிசாசுகளையும்,

விஷப்பூச்சிகளையும்,

விஷமக் காரர்களையும் துரத்திடும்

சிலுவையே...

மூன்றாணி ! மூன்றாணி!

மூன்றாணி!

– ஆமென்.